

Sagaen om Larsktur Larason II: Larskturs Eventyr

Av Jonas Humbernes

Det var i den tida Ethelred 2. var konge i England at en liten gruppe sto i et dunkelt lite rom. De få lysstrålene som trengte inn i de små gluggene var akkurat ikke nok til å avsløre smusset og støvet som dekte mesteparten av den enkle konstruksjonen. Oppe på sin trone så den mektige Ethelred ut over sine undersåtter. Han skiftet ubekvemst stilling der han satt på krakken sin og prøvde å overse støvet. Han hadde aldri hatt sansen for det, men så var det en gang en konges privilegium å kunne støve ned borgen sin. Andre måtte nøye seg med møkk og matrester slengt i hjørnene. Men noen halvtvgde griseknoker her og der hadde nok gjort seg, men hva visste han? Han var konge, ikke interiørarkitekt. Det var derimot Hoffets Kongelige Førsterådgiver Blake. Han var også blant annet Kongens Øverste Sykdomskurerende Legeting og Hans Majestetets Sånn Derre Kokkemann, to andre stillinger han heller ikke hadde peiling på. Han gled opp til kongen på den måten kongelige rådgivere blir opplært til fra fødselen av og bøyde seg så vidt mot regenten.

”Herre Konge, jeg ser meg tvunget til å legge fram en høyst presserende nyhet av svært graverende art som kan føre med seg en potensiell fare for...”

”Nok! De blir ikke betalt for å prate, Kongelig Førsterådgiver!”

”Jo, Herre Konge.”

”Aha! Men De blir ikke betalt, gjør De vel, min kjære Kongelige Førsterådgiver?”

”Med mindre De regner muggent brød som betaling, er De nok av rett oppfatning, Ærede Konge.”

Kong Ethelred brukte et øyeblikk på å se fornøyd ut med seg selv før han lot sin Kongelige Førsterådgiver fortsette.

”Disse inntrengningene på vårt land...” Kongelig Førsterådgiver Blake stoppet opp idet kongen kremtet til, ”Deres land av disse menn som sier de kommer fra Nordvegen...”

”Men de *er* fra Nordvegen, Kongelig Førsterådgiver,” avbrøt kong Ethelred.

”Som sagt, disse vikingtoktene som jeg har hørt dem bli omtalt som er kommet ut av kontroll. Om ikke lenge vil vårt ærede kongedømme falle i grus hvis ikke De, vår mektige konge, tyr til drastiske handlinger av særdeles drastisk grad. Med all mulig respekt, det er prekärt at du får den kongelige ræva di i gir og gjør noe med det, Ærede Konge.”

Kong Ethelreds øyenbryn anstrengte seg og hans panne ble furet slik den hadde til vane for når kongen tenkte. Så åpnet han sin kongelige munn og sa:

”Hva med å drepe alle Danene i England nå på St. Brices Dag?”

Kongen smilte og så nok en gang svært fornøyd ut med seg selv. Helt til Kongelig Førsterådgiver Blake så seg nødt til å stikke hull på kongens egne lille verden ved å si:

”En ytterst eksellent tanke, Min Herre, men det er Nordmenn som er problemet.”

”Så hva foreslår du, Kongelig Førsterådgiver Blake?”

Blake smilte så vidt, noe man kun så når han hadde en utspekulert plan i sinne. Og når han tenkte på Kongelig Førsterådgivers Særrabatt på kongerikets bordeller. Noe som oftest betydde at han hadde en utspekulert plan i sinne.

”Nordmennene lar seg ikke avspores av trivialiteter som bestikklser slik Danene gjør. De avskyr rikdom som ikke er brutalt tatt med makt og helst spilt blod over. De er en foruroligende barbarisk gjeng. Men sett at vi kan på utspekulert vis få overtalt dem til å søke nye jaktmarker? Vi vil bli kvitt disse skitne hundene for alltid!”

”Jeg har alltid hatt sansen for skitne hunder,” svarte Kong Ethelred, ”de er mye bedre enn de støvete.”

”Den eneste kostnad De må ut med er for promotering, Herre Konge. Og jeg lover deg at Nordmennene aldri vil forsøke å utøve plyndringstokter mot oss igjen!”

”Men kan vi fortsatt drepe alle Danene i England nå på St. Brices Dag?”

To menn vandret over bakkene mellom Vikhamaren og Tronnem. Den ene ledet an og var tilsynelatende sterk som en okse, men gikk dog krumbøyd og tydelig irritert flere fot foran sin frende. Så snudde han seg og ropte til frenden:

”Slutt å syte! Vil du komme for sent til skipet vårt? Vil du ikke bli med å plyndre og brenne?”

Den andre mannen skar en ubekvem grimase. Like etter var den større mannen like ved sin frende og slo ham hardt.

”Vil du ikke bli med å plyndre og brenne?”

Den skadede laget en misfornøyd lyd, bøyde hodet og fulgte etter.

To menn sto og så på en stor, spiss stein som sto ved der de hadde satt seg ned for en hvil.

”Høhø...” sa den største av dem.

Den mindre sa ingenting, men så i stedet spørrende på frenden.

”Ser du hva den ligner på?”

Den andre fikk et skeptisk uttrykk i ansiktet, men sa fortsatt ingenting.

”Den ser nesten ut som en *bautar*,” sa den store vikingen og humret brummende, ”det er en *bautarstein*.”

Den tause humret så lavt at frenden ikke la merke til det ved denne uttalelsen.

”Mitt navn er Larsktur Larason og dette er min skaldefrende Håvard Stille,” sa Larsktur Larason og forsøkte å ikke slå ned den irriterende unggutten i en altfor stor ringbrynje, ”Jeg sier vi har bestilt en ferietur til London for å plyndre og brenne. Og vi skal på dette skipet.”

”Og jeg sier at dette skipet ikke skal til London. De nye eierne, Frank & Co, har gjort om på det derre opplegget.”

”Den skal vel ikke i nærheten av Blyth?” spurte den barske vikingen engstelig.

”Næh, ikke veit jeg,” sa gutten åndsfraværende og stirret tomt ut i luften med dumme øyne, ”men dere skal til tufte 36, på høyre side. Ha en god tur.”

Larsktur gikk halvveis over gangplanken før han spant rundt og slo til Håvard Stille som vaklet ut i sjøen med en indignert lyd.

En bonde satt ute den ettermiddagen og drakk fra en halvfull flaske vin idet han oppdaget et skip med stavnen mot stranden nedenfor gården hans. Mannen fulgte med, uinteressert og med et halvt øye mens skipet gled elegant over bølgene. Idet bonden fikk øye på den store mannen som hang over rekka med ei diger øks i et fast grep sperret han øynene opp og utbrøt:

”*Ah, Mon Dieu! Ces ’t les hommes du nord!*”

Larsktur Larason grep øksa si med begge hender og hoppet fra skipet og styrtet innover land. Det var i alle fall planen, men vikingen falt i stedet rett på trynet i sandstranden. Kort tid etter møtte en stum skalds sko Larskturs bakhode og trykte hans skjeggete ansikt dypere ned i sanden. Det tok litt tid før Håvard Stille fikk dratt sin djerve frende opp fra sanden noe som ga ham et kontant slag i magen. Larsktur kom seg akkurat på bena tidsnok til å høre en latter fra ute på sjøen og rakk å se et rødhåret hode le av ham. Så forsvant Emil Arge og skipet hans ut av syne.

På stranda var de to ei alene. Ved dem sto en røslig kar på godt over to meter og av lignende størrelse i bredden. Dette var den kjente vikingehøvdingen Márósvífr, men hans brautende vikingbande Skorriene, var ikke å se.

”Vi bør gjøre opp et bål slik at vi kan vente ut natten,” sa Larsktur til sin skaldefrende.

Håvard Stille så svært tvilende på Larsktur, men sluttet sine protester med å lage en irritert lyd etter at hans frende hadde sagt ”Ellers slår jeg deg,” og gikk så for å hente ved.

”Hvem er tross alt villmarkskjenneren her?” spurte Larsktur triumferende idet han fikk fyr på de få vedskiene skalden hadde funnet. En bølge skylte over de ulmende trebitene og Larsktur sa:

”Et ord fra deg...”

Håvard Stille sa ingenting og Larsktur Larason dro så til ham.

To menn lå krøpet inn i sine skinnfeller inntil en klippe ved stranden og så de siste flammene dø ut i bålet sitt. De så også en røslig kar som satt og stirret dumt ut i luften ved sjøen.

”To daler sier han blir skylt ut på sjøen av neste bølge,” så Larsktur djervt.

Håvard sa ingenting.

Rett etter hørte de en masse hoing og skriking som nærmet seg raskt. De spratt opp i sittende stilling og fikk se et vikingskip som fosset inn mot stranda. De kunne høre noen som spilte den nyeste låta til barden Snorr Dagg i overmåte høyt og skjønnte da de så pelskledd terningene som hang i forstavnen at det var de fryktede Skorriene som kom for å hente lederen sin for å dra ut på nye tokt, eller i alle fall å finne en passende slum fest å dumpe inn på. Skipet skrenset inn på stranden og traff nesten Márósvífr der han satt. Idet vikinghøvdingen steg om bord hoppet noen mindre edrue vikinger og klarte til slutt å få skipet sitt på sjøen igjen. Men ikke før Larsktur hadde plantet øksa si dypt inne i en stein av ren frustrasjon.

”Så, skal vi finne noe å plyndre, Håvard Stille?” sa Larsktur Larason og brøt dermed stillheten rundt det nedbrente bålet. Solen var på god vei med å stå opp og Larsktur var tydeligvis innstilt på å legge i vei:

”Se nå å få pakket sammen, din late hund,” maste Larsktur mens han selv var opptatt med å pakke. Så opptatt, faktisk, at han ikke la merke til at skalden allerede var pakket og ventet på å dra.

Da de to plyndrerne omsider var kommet opp klippen, og Håvard Stille hadde vært tåpelig nok til å påpeke at det gikk en sti opp rett ved, begynte de å gå langs de flate slettene. Til slutt fikk de øye på en diger festning på en høyde midt i landsbygda. På tross av sin frendes inntrengende rist på hodet bestemte Larsktur dem for å storme den. Da de var nærmere ble det tydelig at det faktisk var en befestet by, uten like det de noen sinne hadde sett. Det var tydelig at den også var svært godt befestet, med høye murer og tårn og fra hvert eneste tak og stang hang det prangende, fargerike og skrikende bannere.

Larsktur tok opp øksa si og sprang imot hovedporten. Idet han kom fram plantet han øksehodet dypt inn i den enorme treporten hvor den satt fast. Vikingkrigeren dyttet og dro på øksa, men til ingen nytte. Til slutt ga han opp og gikk sint tilbake til Håvard Stille.

”Greit, vi gjør det på din måte.”

De gikk tilbake til porten og skalden sa forsiktig:

”Hallo?”

En nasal stemme ga dem et kontant svar:

”*Oui, que voulez-vous?*”

”Ehm...”

”*Vous êtes qui?*”

”*Ces 't Moi?*” forsøkte skalden.

”*Ce qui est la vitesse de l'air d'une hirondelle non chargée?*” fortsatte vakten.

”Ehm... *Deux points?*”

I neste øyeblikk var de begge i jern og høyst sannsynlig på god vei til byens fangehull.

”Vi kom da i alle fall inn,” prøvde Håvard Stille seg for å mildne sin frende som helt sikkert ville kvalt ham hvis det ikke var for lenkene og to vakter med uniformer i gult og lilla som samtidig som de holdt igjen den djerve nordmannen vrikket i overmåte med rumpene sine.

”Neimen, heisann. Er du kommet for å redde oss, djerve frende?” stemmen lød humørfyllt, og Larsktur Larason gjenkjente fort dens eier på klangen. Han så opp og sa til sin frende:

”Jörmunrekr! Vel, klart jeg er ankommet her for å slippe deg ut av ditt fengsel!” Larsktur stanset litt opp og sa spørrende til Jörmunrekr:

”Oss?”

Da Larsktur vendte hodet fikk han øyne på slik en fager kvinne, men som han helst ikke ville dele rom med. Han vurderte hva som var verst av å bli eller ta sjansen på å bli klådd på av de lugubre typene utenfor, men ble ikke ferdig før kvinnen talte.

”Hei!” ropte den kanskje vise kvinnen Agni med det bredeste og samtidig sleskeste smilet hun kunne oppvise.

”Vel, her er planen:” begynte Larsktur Larason ivrig, ”Først stiller Håvard seg opp på alle fire til venstre for døren og imens gjør Jörmunrekr seg klar til å stille seg på hendene samtidig som han synger den russiske nasjonalsangen baklengs idet jeg tar øksa mi å knuser døra og Agni, du kan sikkert bare fortsette å spise opp maten vår.

Viskvinnen ga fra seg et bekreftende rap og begynte på Håvard Stilles porsjon.

Larsktur skulle akkurat til å ta tak i øksa si og knuse døra som planlagt da hans skaldefrende kremtet til.

”Hva er det nå, din pyse? Og hvorfor står ikke du på alle fire?”

Håvard sa ingenting.

”Hva er det du vil? Ut med språket da mann!”

Skalden sa fortsatt ingenting, men begynte å gestikulere hintende. Noe som ikke hadde noen som helst effekt på Larsktur.

”Jeg tror han prøver å fortelle deg at det er et bittelite problem med planen din...” forsøkte Jörmunrekr.

”Ikke si at du ikke kan den russiske nasjonalsangen?”

”Vel, det kan jeg heller ei, men det vi er mer bekymret for er at du mangler et viktig redskap for å lykkes.”

”Men Håvard Stille står da rett her borte!”

”Øksa di, Larsktur, øksa di.”

”*Oui*, denne nordmannen er svært deilig, Jean-Pierre,” sa den ene vakten og strøk den typisk franske barten sin, ”jeg skulle ikke ha noe imot å være *seulement dans le cachot* med ham.”

”Men slik en liten *copain* han har,” svarte den andre vakten og pirket borti sneglen som fortvilt forsøkte å flykte fra tallerkenen hans.

”Ah, Jean-Pierre din frekkas,” lo en tredje vakt noen oktaver for høyt og dynket sin vaktkamerats snegle med salt, ”*Hah! Touché!*”

Akkurat da kunne de høre et brak fra nedenunder. Det var visst noe roping derfra og snart kunne de, sammen med tunge skritt i trappen høre Larskturs sinte rop: ”Birna! Birna!”

Den barske vikingen hørte de fortvilte utropene fra de tre vaktene, men brydde seg ikke noe om dem. Ikke det at han ville forstått dem uansett.

”*Mon Dieu!*”

”*Sacre Bleu!*”

”*Je suis fag!*”

Med et veldig slag slo han den første vakten inn i de to andre og fortsatte så med å sparke dem alle tre i skrittet.

Da de tre andre (det vil si, etter at de hadde fått dratt Agni ut av fangehullet) kom opp, kunne de se tre forslåtte vakter og Larsktur som satt i en krok og kjærtegnet øksa si:

”Åh, Birna min, du må ikke bli borte fra meg sånn. Du vet mitt hjerte brister bare ved tanken på å miste deg, kjære Birna.”

Håvard Stille fant det best å lappe til Larsktur enn å la dette eskalere ut av kontroll. Istedenfor å lappe til skalden til gjengjeld, mumlet vikingen unnskyldende og snudde seg brydd vekk. På vei ut sparket han frustrert en av vaktene.

Håvard Stilles skaldeplan var svært enkel og alle godtok den etter å ha forkastet Larskturs geniale idé (som involverte at alle de tre mennene skulle gjemme seg i kjolen til Agni, noe som selv vikingen gikk med på at var mer enn litt mistenksomt) og Agni snek seg ut for å utføre første del av planen. Hun kom snart tilbake (etter å ha spist en trerettens middag på byens nest beste vertshus og lurt en lite glup type til å betale for seg, så klart) med en favn full av de ting som de trengte. Snart var alle de tre barske nordmennene pyntet fra topp til tå med gyselige farger og mer blomster enn en gjennomsnitts blomsteroppsats. Så forlot de fengselet.

Så gikk de nå der på vei ut av byen. Hver gang en homofranskmann la hungrige øyne på Larsktur var ikke hans skaldefrende sen med legge en arm om ham. Heldigvis kom de ikke i krangel over hvorvidt den barske vikingen (med forglemmegeier i håret og en altfor kort lysegul skjorte) var opptatt eller ikke. På sin side så Agni ut som at hun var temmelig lei av dette landet hvor nesten ingen siklet over henne, men Larsktur virket ikke akkurat begeistret over oppmerksomheten han fikk. De gikk i noe som virket som timevis helt til Agni som var lei av hele greia nektet å flytte seg en meter før hun fikk mat. Tilfeldigvis hadde hun stoppet rett utenfor det *beste* vertshuset i byen.

”Kjære deg, vi er ettersøkte her og har da slett ikke tid til å stanse vår framferd ved dette tidspunkt.” sa Larsktur bekymret.

”Jeg vil ha mat og jeg vil ha det nå!” svarte Agni bestemt.

”Det er ei klokt å risikere en slik utflukt slik vår situasjon er i talende stund, gode kvinne!” forsøkte så Larsktur.

”Ikke ’gode kvinne’ meg, Larsktur Larason! Mat!” var svaret han da fikk fra den blonde møyen.

”Hold kjeft, kvinne! Jeg er deg overordnet og du har å adlyde!” ropte Larsktur sint og det var tydelig at han ikke ville bli herset slik rundt med.

Den djerne vikingen Larsktur Larason sukket med bøyd hode idet den visstnok vise kvinnen Agni gjorde kål på sin tredje porsjon gratinerte svinelegger i trøffelsaus. Ikke bare hadde de funnet byens dyreste vertshus, men de hadde også funnet det eneste vertshuset i

landet som solgte mat som verken var slimete, torturert eller levende ved servering. Noe som gjorde Larsktur svært bekymret for pengebeholdningen sin. Vel, Håvard sin uansett. Bekymringen økte for hvert tygg og hver slurk av husets fineste vin Agni tok helt til en tanke slo vikingen som et lyn. De hadde ingen penger! Larsktur kom på at vaktene hadde tatt alle pengene og dratt på shopping. Hvordan kunne han glemme tre høylydte franskmenn med tvilsom seksuell legning som forklarte ham hvor gøyе forskjellige plagg ville vært på ham. Han så seg fort rundt i rommet og oppdaget at det på dette vertshuset var det også tilfeldigvis et dusin to meter høye utkastere som helt sikkert kunne gjøre skumle ting med de som ikke betalte på en slik grusom måte at man fikk problemer med å gå rett bare ved tanken.

”Vi må skynde oss ut med en gang!” hvisket Larsktur inntrengende til den forslukne kvinnen ved siden av ham og grep tak i armen hennes.

”Mums, mums, tygg, tygg.” var svaret han fikk.

Da hadde det seg slik at tre forslåtte vakter i gule og lilla uniformer kom vaklende inn på vertshuset. De lette tydeligvis etter noen.

”Jammen, så hør da, kvinne! Vi må ut før de ser oss! Kom igjen!”

”Urk?” var det eneste Agni kunne få fram.

”Stopp!” ropte Jörmunrekr til de tre andre, ”bare hold dere sammen så skal jeg få oss ut av dette.”

Han mumlet noe før han sa til Larsktur:

”Ta vår glupske venninne på skuldrene, så kan vi begynne å gå.”

Vikingen så bare forfjamsset på sin nære frende som til gjengjeld satte øynene i Larsktur. Så gjorde han som han hadde fått beskjed om. Gruppen gikk hurtig ut døren og unngikk både de skummelt høye utkasterne og vaktene. Så satte de nedover Champs Elysée i all hast.

Så snart han og frendene var utenfor bymuren kjente Larsktur Larason noe som lekte i håret hans.

”Håvard Stille, du slipper å holde rundt meg lenger. Vi er utenfor byen nå.” sa han til sin skaldefrende. Larsktur viftet en hånd foran Håvard Stilles fraværende blikk.

”Håvard!”

”Åh! Ja, ja...” sa en lettere forstyrret Håvard Stille og skyndte seg å fjerne armen fra frenden.

Larsktur rakk ikke å reflektere over dette før han så en horde av franskmenn, blant dem tre forslåtte vakter, et dusin bodybuilderutkastere og en liten vertshusholder som hoiet og pekte på Agni. Larsktur begynte å løpe.

Larsktur Larason sto oppe på en ås og så på at franskmennene kom nærmere og nærmere. Bak de fire fengselsfuglene var det en vannrett klippe. De var nødt til å kjempe til siste åndedrag her. Larsktur tok et godt tak i øksa si idet noen bak ham prikket ham på skulderen. Der sto Håvard Stille og hintet med øynene mot klippen. Larsktur sto og så på ham og Håvard sa ingenting. Til slutt dro skalden frenden sin bort til kanten av stupet og pekte ned på et skip som lå der fortøyd. Det var skipet til Márósvífr og Skorriene. Larsktur lyste opp og hang fra seg øksa i beltet.

”Herrene må gjerne hoppe først,” sa han blidt.

”Men hva med Agni?” spurte Jörmunrekr og pekte på den blonde kvinnen som forgjeves forsøkte å komme seg på bena.

”Hun klarer seg alltid,” sa Larsktur og dyttet de to frendene sine utfor stupet, ”*bon voyage!*”

Så hoppet han selv etter og håpet han landet på Håvard Stille.

Larsktur Larason var altfor opptatt med å styre skipet og sjefe rundt Håvard Stille, men Jörmunrekr kunne nedenfor klippene se Skorriene gå rundt seg selv, klø seg i hodet (men mest i skrittet) og stirre dumt på hverandre.

”Patetiske vesen,” sukket han.

På land ble den visstnok vise kvinnen Agni løftet opp av et dusin barske utkastere til resten av hordens rop.

”*C’est la Reine Hortulan!*” lød noens utrop idet de kom imot henne med bugnende matfat.

Idet hun ble båret på sterke skuldre imot byen tenkte viskvinnen Agni som så at hvis de var så begeistret, så skulle hun nok sette dem i arbeid. Den blonde kvinnen smilte og forsøkte å komme på flere matretter på fransk.

Og slik ender Larsktur Larasons andre Saga.

Special Thanks to Therese for hjelp til fransk oversettelse!